СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Ч. 152. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ВІВТОРОК, 12-го СЕРПНЯ 1986 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, TUESDAY, AUGUST 12, 1986 No. 152. VOL. XCIII

Пам'ятайте про Україну!

Е. Федак став головним суддею в Онтаріо

Оттава. — Канадський міністер справедливости і генеральний прокуратор Рей Гнатишин подав до відома, що адвоката Евгена Федака з Гамилтому, Онт., призначено на пост головного судді на цілу онтарійську округу.

Е.Федак закінчив правничу школу Осгуд Голл, в 1961 році, два роки пізніше був прийнятий до палати адвокатів Онтаріо. Він є членом Канадської асоціяції адвокатів, Гамилтонської правничої асоціяції, Бирлінґтонської асоціяції ментального здоров'я і є головою Українського професійного клюбу у Гамилтоні.

Е.Федак перебрав цей пост 30-го червня 1986 року після смерти судді Д.А.Андерсона.

Завершується підготова до Дня УНС Філядельфійської Округи

Танцюристи ансамблю із своїм керівником Володимиром Милиничиком (перший справа), а зліва настоятель храму Пречистої Діви Марії і духовий опікун ансамблю о. протоієрей Василь Чекалюк.

Філядельфія. — Управа Окружного Комітету Відділів УНС Філядельфійської Округи, яку очолює Петро Тарнавський, інформує, що приготування до заплянованого на неділю, 24-го серпня ц.р., традиційного Дня УНСоюзу поступово завершується. Союзовий День відбудеться на площі Українського Спортового Осередку „Тризуб" у Горшамі, Па., при Ловер стейт рд., і Кавнті Лайн рд.

Святочний комітет, до якого, крім членів Окружної Управи, входять також члени Управи Осередку „Тризуб", подбав про багату різноманітну програму.

Піднесення прапорів і відкриття відбудеться о годині 1:30 по полудні. Відтак відбудеться мистецька програма, під час якої виступить танцювальний ансамбль при українській православній церкві Пресвятої Діви Марії в Аллентавні, Па. Опісля буде відзначення заслужених союзових секретарів. Для дітей є приготовані різні ігри, а для старших забава при звуках оркестри „Вечірня Зірка". Під час дня можна буде виграти цінні експонати.

До участи в цьому Союзовому Дні управи Окружного Комітету УНСоюзу і УСО „Тризуб" запрошують громадян філядельфійської метрополії та сусідніх місцевостей.

Слід відмітити, що ввесь дохід з цього Союзового Дня буде відданий для „Тризуба", щоб тим самим фінансово допомогти тій заслуженій спортовій організації сплатити позичку за закуплену 38-акрову посілість та будову модерного спортового клюбу. В зв'язку з цим управи Окружного Комітету УНС і УСО „Тризуб" прохають місцеві установи й організації по можливості не влаштовувати у цей день інших імпрез.

СОУК влаштував виставку І. Гомотюк-Зєлик

Дженкінтавн, Па. — Студійний Осередок Української Культури при Менор Джуніор коледжі влаштував виставку олій мисткині Ірини Гомотюк-Зєлик з Торрінґтону, Конн.

І. Гомотюк-Зєлик студіювала малярство в університеті Коннектикат, як також з мистцем Михайлом Морозом. Вона є членкою Об'єднання Мистців Українців Америки в Ню Йорку і також подорожувала по Европі, де мала свої виставки. Деякі з її олій є на постійній виставці в Українському Католицькому Університеті в Римі.

СОУК присвячений збереженню і розповсюджуванню українського народного мистецтва. Директором СОУК є д-р Ірог Мірчук, а куратором музейної збірки є Христина Іжак. Бібліотекаркою є Анна Максимович За дальшими інформаціями про СОУК слід звертатись на число 885-2360.

КОЛИШНІЙ ПРАЦІВНИК СІ-АЙ-ЕЙ ОПИНИВСЯ В СССР

Москва. — Совєтське пресове агентство ТАСС повідомило, що громадянин ЗСА, колишній працівник Сі-Ай-Ей Едвард Лі Говард звернувся до Президії Верховної Ради СССР з проханням надати йому політичний притулок в Совєтському Союзі. Верховна Рада задовільнила прохання Е. Говарда і надала йому право на проживання в СССР „з політичних мотивів". ТАСС повідомив також, що, як заявив Говард, він змушений буде ховатися від „спецслужб ЗСА", які нібито переслідують його без всяких підстав.

Як повідомляє пресове агентство ЮПІ, американська амбасада в Москві підозрівала, що Говард перебуває в совєтській столиці.

Газета „Вашінґтон Пост" повідомляє, що Говард, як і Роналд Пелтон, були видані полковником КҐБ Віталієм Юрченком, який в серпні минулого року попросив політичного притулку в американській амбасаді в Римі, а в листопаді несподівано вернувся в Совєтський Союз.

Говард закінчив у 1972 році Тексаський університет, два роки провів у Корпусі миру в Колюмбії, а потім вивчав промисловість в Американському університеті. Згодом влаштувався в Агентство міжнародного розвитку і два роки працював у столиці Перу Лімі.

В той час совєтському відділові Сі-Ай-Ей потрібна була людина для праці з американськими агентами в Москві і вибір випав на Говарда. Він признався, що будучи в Колюмбії, почав вживати наркотики, але потім перестав. Говарда прийняли на працю в совєтський відділ Сі-Ай-Ей. Йому розповіли, як діє в столиці СССР американська розвідка, дали широкий доступ до секретних інформацій. Коли підготова Говарда підходила до кінця, йому влаштували стандартне випробування на „детекторі брехні", яке показало, що він не завжди щирий з начальством. Потім було встановлено, що Говард п'є і має нахил до шахрайства.

В Москву Говарда не післали і це було для нього великим ударом. Одного разу він напився, під'їхав автом до дому начальника відділу Сі-Ай-Ей в справах СССР і почав з ним сварку. Незабаром Сі-Ай-Ей звільнило Говарда з праці.

В лютому 1984 року Говард напився в барі і влаштував бійку з трьома відвідувачами. Він навіть вистрілив з револьвера. Говард був заарештований і засуджений на п'ять років умовно. Суд наказав йому пройти лікування у психіятра.

Як твердять власті, Говард почав співпрацювати з КҐБ в 1984 році і під час кількох поїздок в Західню Европу, і перш за все у Відень, передав совєтській розвідці вичерпні інформації про діяльність Сі-Ай-Ей в Москві. Газета „Лос Анджелес Таймс" навела недавно секретний документ Сі-Ай-Ей, в якому говорилося, що Говард „знищив нашу московську резидентуру". В результаті його зради з Москви було вислано ряд співробітників американської амбасади, а кілька американських агентів зникли безслідно. Повідомляють, що один з американських агентів, яких видав Говард, інженер Толкачов, був розстріляний.

Викрив Говарда полковник КҐБ Віталій Юрченко, який повідомив агентів Сі-Ай-Ей, що в їх організації КҐБ має „свою людину". Юрченко знав Говарда лише під умовним іменем „Роджер", але коли він згадав, що мова йде про колишнього співробітника Сі-Ай-Ей, якого повинні були післати в Москву, зразу стало зрозумілим, про кого йде мова. За Говардом почали слідити, з ним розмовляли працівники ФБІ і він обіцяв про все щиро розповісти, але просив дати йому кілька днів, щоб про все пригадати. Однак за цей час Говардові вдалося втекти. Надходили повідомлення, що він перебуває в Центральній Америці, то в Гельсінкі. А тепер ТАСС повідомив про долю Говарда, який опинився в Москві.

Д-р Ю. Осінчук стала професором музики в стейтовому університеті

Ню Йорк. — Широко відома пяністка і музиколог д-р Юліяна Осінчук розпічне з початком вересня 1986 року нову працю в ділянці музики. З-поміж великої кількости кандидатів, університетська комісія Нюйоркського стейтового університету в Пирчес, біля Ню Йорку покликала Ю. Осінчук на становище професора музики.

Д-р Ю. Осінчук

Свою працю д-р Ю. Осінчук перебере після літніх місяців інтенсивних концертових виступів в Европі та ЗСА.

В Европі вона відбула ряд концертів в Голляндії, Західній Німеччині і Італії з американським скрипалем Кевіном Лоренсом, а відтак дала самостійний концерт в Мюнхені і там же концерт у баварійському радіо. В поворотній дорозі Ю. Осінчук дала у Лондоні доповідь про українську фортепіянову музику.

Після приїзду до ЗСА Ю. Осінчук запрошено до концертів та доповідей про вклад і вплив іміґрації на розвиток американської музики з приводу святкувань 100-річчя Статуї Свободи у Могонк Мавтен Гавз, де вона опісля ще концертувала шість разів.

В українській громаді д-р Ю. Осінчук недавно концертувала з великим успіхом на Союзівці і у „Гражді" у Гантері при вщерть виповнених залях.

М. Яримович провадить праці над космічно оборонною системою

Джерзі Ситі, Н. Дж. — У каліфорнійському щоденнику „Дейлі Ньюз" поміщена обширна та незвичайно тепло написана стаття кореспондента для міжпростірних дослідів Джеймс Гарта про важливу ролю д-ра Михайла Яримовича у розбудові Міжнародного стратегічного оборонного центру Раквелл у Каліфорнії.

Інж. М. Яримович

Інж. М. Яримович тепер на відповідальному пості голови того центру дослідів для „зброї для зоряної війни", яка стоїть на першому місці у задумах президента Роналда Реґена як „ініціятива стратегічної оборони" і на яку він хоче здобути у 1987 році бюджет у висоті 4,8 більйона долярів, а 30 більйонів видати у наступних п'яти роках.

Кореспондент „Дейлі Ньюз" розповідає обширно про інж. д-ра М. Яримовича, українського іміґранта після Другої світової війни, про долю його родини, що приїхала сюди і його головокружну кар'єру, спершу на студіях, а відтак в НАТО, в державній адміністрації міжпростірних дослідів, при військовому летунстві і в приватній індустрії.

На думку журналіста українське походження має вплив на працю М. Яримовича в першу чергу тому, що він знає як важлива є розбудова цієї оборонної системи для ЗСА, він має велику кількість ентузіязму, а при цьому він добре розуміє та знає совєтську ментальність та їхню методу дії. У розмові з Дж. Гартом М. Яримович дав приклад, як американцям важко зрозуміти, що „західні" зовнішні манери нового совєтського провідника М. Ґорбачова та його дружини, це тільки добре продумані атрибути, за якими криється далі стремління Леніна і Сталіна опанувати цілий світ.

З таким технічним знанням як і знанням совєтської ментальности, М. Яримович є знаменитим вибором на пост голови так важливих дослідів, стверджує кореспондент. Яримович вияснює теперішню фазу опрацювання програми, яку дослідники представлять Урядові свій найкращий технологічний плян. На думку

(Закінчення на стор. 3)

Ще двоє артистів втекли з СССР до ЗСА

Маямі, Фла. — Берталіна Казакова і Ніколай Нікольскі, двоє циркових артистів Московського цирку, вибрали свободу в Арґентині, під час виступів цирку в тій країні, попросили політичного азилю в З'єднаних Стейтах Америки і в четвер, 7-го серпня ц.р. прибули літаком арґентинської лінії до Маямі на Фльориді.

Подружжя Нікольскі, обидвоє 35-річні артисти, заявили кореспондентам на летовищі в Маямі, що вони вже віддавна мріяли скористатись з нагоди перебування за кордоном і вибрати свободу. Вони висловили сподівання, що зможуть й далі працювати в ЗСА у Рінґлінг Бродерс енд Барнум і Бейлі цирку, які є відомі також поза кордонами Америки.

Вони рівнож мріяли побувати на Фльориді. Також ця їхня задушевна мрія сповнилася повністю, заявило подружжя Нікольскі на пресовій конференції через перекладача. Рішення було тяжке, признались вони кореспондентам, і небезпечне. За ними ввесь час слідкували аґенти КҐБ, які для прикриття входять до адміністраційного персоналу. Коли їм вдалося відлучитись від групи, одиноким їхнім бажанням було взяти таксівку і дістатись до приміщення американської амбасади. Після зустрічі з працівниками амбасади ЗСА, їх переховували у безпечному місці, а потім посадили на літак, який летів з Буенос Айресу до Маямі.

Пері Рівкін, окружний директор Служби Іміґрації і натуралізації, заявила, що їхні аплікації на стале перебування в ЗСА будуть розглядатися скоріше, щоб приспішити процес видачі їм потрібних документів, які уповноважнюють іміґрантів не тільки користуватися свободою і перебувати без страху в країні волі, але також працювати за їхнім вподобанням. Тому, що їхню справу втечі достатньо розголосили американські засоби масової інформації, наголошуючи також їхні артистичні здібності, іміґраційні власті переконані, що їм не буде важко влаштуватись на працю за фахом.

В АМЕРИЦІ

ПАЛАТА РЕПРЕЗЕНТАНТІВ голосами 219 проти 178 преголосувала справу економічної допомоги для Філіппін в сумі 350 мільйонів долярів. Законопроєкт напевно буде підписаний президентом Роналдром Реґеном після голосування в Сенаті. Сума включає також додаткових 100 мільйонів долярів спеціяльної допомоги для уряду президетна Коразон Акіно, призначених для зрівноваження державного бюджету.

ЛЕТУНА БРУСА ОТТА з каліфорнійської бази засуджено на 25 років ув'язнення за те, що він пробував продати секретні документи аґентам ФБІ, які позували як совєтські шпигуни. Отта також знайдено винним за те, що він скontактувався з совєтським консулятом в Сан Франсіско без дозволу.

РЕЧНИКИ ПЕНТАҐОНУ повідомили, що департамент летунства затаював вживання дефектних турбін у деяких літаках, що могли безпосередньо причинитись до 119 випадків. Багато літаків, зокрема типів Ф-15 і Ф-16 було продано до Ізраїля, Японії, Савдійської Арабії, Венесуелі і Пакістану.

ДВА РИБОЛОВИ БІЛЯ Лонґ Айленду зловили 3,450 фунтову акулу, яка плила біля їхнього 42-футового човна. Вона зачіпилась за гачок на вудці, але рибалки, очевидно, не могли її витягнути на човен, але притягнули її до порту. Це є найтяжча акула, яку коли-небудь зловлено і цю подію правдоподібно запишеться у книжці рекордів „Ґіннес".

ПРЕЗИДЕНТ РОНАЛД РЕҐЕН звернувся до Конґресу з проханням відкласти рішення про прийняття економічних санкцій проти Південно-Африканської Республіки до відновлення засідань Сенату і Палати Репрезентантів, які почнуться після Дня Праці. Президент мотивував своє прохання тим, що З'єднані Стейти Америки повинні узгіднити свої дії з діями европейських союзників, які приймуть рішення про санкції на нараді Европейської економічної спільноти. Речник Білого Дому Леррі Спікс повідомив, що президент Р. Реґен не змінив своєї точки зору з приводу санкцій. Президент і далі вважає, що надто суворі економічні заходи пошкодять перш за все чорному населенню Південної Африки і не вирішать проблеми апартеїду. Більшість спостерігачів вважає, що остаточне рішення Президента буде залежати від становища Марґарет Тачер.

ПІСЛЯ ЗУСТРІЧІ З 17 республіканцями сенаторами і конґресменами президент Роналд Реґен заявив, що його наміри були неправильно витлумачені і що система стратегічної оборони з елементами космічного базування буде практично створена зразу ж після того, як закінчаться її випробування на землі. Президент сказав, що його відповідь Міхаїлові Ґорбачову була неправильно інтерпретована людьми, які навіть не бачили листа. „Всякі угоди з Совєтським Союзом, які передбачають відмову від космічної оборони в обмін на редукцію стратегічних зброєнь, виключаються", — підкреслив Р. Реґен. Програма космічної оборони, яку сенатор Едвард Кеннеді назвав у свій час „зоряними війнами", зразу ж викликала незадоволення зі сторони лібералів, які вважають, що вона приведе до нових перегонів зброєнь і вимагатиме величезних коштів, які могли б піти на соціяльні потреби.

АҐЕНТИ ФБІ І ПОЛІЦІЯ заарештували членів чикаґської вуличної банди, які намагалися заручитися підтримкою Лівії. Про це повідомила одна з місцевих радіостанцій. ФБІ і місцева прокуратура відмовилися коментувати повідомлення радіостанції про те, що члени банди їздили в Центральну Америку, намагаючись там зустрітися з аґентами полковника Муаммара Каддафі. Однак ФБІ не заперечувало, що при обшуку домів, де мешкали бандити, були знайдені листи від лівійських чинників і цілий склад зброї. Члени банди називали себе мусулманами-шіїтами, але представники властей підкреслюють, що ніякого відношення до релігії заарештовані не мають. Поліція повідомила також, що один із заарештованих був спійманий при спробі продати протитанкову зброю.

ПЕНТАҐОН ПОВІДОМИВ про загибель у Південній Кореї трьох американських вояків. За даними Департаменту оборони ЗСА лейтенант Реджіналд Монтґомері, сержанти Джеймс Маршалл і Доналд Стюарт брали участь у військових маневрах і не вернулися після них на військову базу. Під час маневрів вони повинні були форсувати ріку. На другий день водолази знайшли їх тіла у воді. Пентаґон повідомив, що причина їх смерти невідома і що ведеться розслідування.

АМЕРИКАНСЬКА ДЕЛЕҐАЦІЯ ПРИБУЛА ДО МОСКВИ

Москва. — Група досвідчених дорадників у справі озброєння, яку очолює Пол Г. Ніці, дорадник державного секретаря Джорджа Шулца, прибула в неділю, 10-го серпня ц.р., до Москви на переговори із совєтськими офіційними речниками і спеціялістами від нуклеарної зброї. Формальні зустрічі американців із представниками совєтського уряду мали відбутися в понеділок і вівторок, 11-го і 12-го серпня і мали проходити на базі пропозицій президента Роналда Реґена висунених ним у листах до генерального секретаря ЦК КПСС Міхаїла Ґорбачова та одобрені совєтською стороною.

На летовищі Шереметєво групу американських дорадників зустріли представники амбасади ЗСА. Не було жадного совєтського представника, коли американський літак прилетів з Лондону на московське летовище.

Пол Г. Ніці й інші дорадники Президента ЗСА та спеціялісти від справ озброєння, зокрема нуклеарної зброї, відмовились від зустрічі з кореспондентами, але натомість зараз таки після прибуття до приміщень амбасади відбули там окрему нараду з участю амбасадора ЗСА до Совєтського Союзу Артура Гартмана та інших високих урядовців амбасади. Після наради П. Ніці заявив кореспондентові Ассошіейтед Пресс, що головною метою їхнього приїзду до Москви є шляхом безпосередніх переговорів зрушити з місця переговори в Женеві, метою яких є зменшити до мінімуму стратегічну нуклеарну зброю, зокрема ракети далекого засягу, а також підготовити відповідно ґрунт для чергової зустрічі між президентом Р. Реґеном і М. Ґорбачовим у Вашінґтоні в кінці цього року, а головно запевнити, що така зустріч на вершинах не буде тільки звичайною формальністю і чемностевим жестом, а принесе обопільні користі для ЗСА, СССР і решти країн світу.

Військові і політичні спостерігачі звертають увагу, що найголовнішою проблемою, яку намагатимуться розв'язати американські і совєтські представники є проблема космічної зброї, проти розміщення якої в стратосфері все ще виступають совєтські офіційні речники. Спостерігачі кажуть, що у тому відношенні Адміністрація Р. Реґена пішла на далекойдучі компроміси, запропонувавши період охолодження на сім років, якщо після цього Москва не протестуватиме проти розміщення цієї оборонної системи З'єднаними Стейтами Америки. Менш поінформовані особи із засобів масової інформації кажуть навіть, що Р. Реґен готовий навіть ділитись інформаціями про космічну зброю із совєтами.

Не зважаючи на американські, здавалося б мирні і спокійні пропозиції, коментатори обидвох центральних газет „Ізвєстія" і „Правда" критично оцінили американський підхід. Коментатор „Правди" Всеволод Овчінніков заявив, що не можна робити оцінки на підставі одного чи двох листів президента Р. Реґена до генерального секретаря ЦК КПСС М. Ґорбачова, коли практика показує, що Америка все ще веде інтенсивні зброєння.

Західні дипломати надіються на позитивний вислід переговорів в Москві, хоч совєтські чинники досі не прозрадили, яке буде їхнє ставлення до цілого ряду запропонованих проблем.

У СВІТІ

НОВИЙ ПРЕЗИДЕНТ КОЛЮМБІЇ 64-річний Вірґіліо Барко, який перебрав владу в четвер, 7-го серпня ц.р., заявив, що головною його ціллю під час чотирирічного урядування буде боротьба з вбогістю, піднесення на вищий рівень економіки і життєвого рівня взагалі та рішуче припинення заколотів в країні, які тривають там вже кілька років.

КОРОЛЬ ГУССЕЙН З Йорданії і президент Єгипту Госні Мубарак закінчили 24-годинні переговори в Каїро під час яких обидва лідери порушили цілий ряд пекучих міжнародних проблем і оборони. Не зважаючи на те, що журналістів не допускали навіть близько до президентського палацу, а всі комунікати про переговори подавали до відома єгипетські офіційні особи, кореспонденти зуміли довідатись, що головними темами переговорів були три справи: відносини арабського світу до Ізраїля, палестинська проблема і покращання співпраці Єгипту з Йорданією. Короля Гуссейна супроводжала до Єгипту королева Нур, яка в товаристві дружини єгипетського президента відвідала багато культурних заведень, шкіл, дитячих садків та інших інституцій.

ПЕРЕГОВОРИ МІЖ ДЕРЖАВНОЮ делеґацією в Ель Сальвадорі і марксистськими партизанами знову відложено, бо обидві сторони не можуть погодитися на місце переговорів, забезпечення терену, програму, посередників тощо. Громадянська війна в Ель Сальвадорі триває вже шість років, але президент тієї країни Хозе Наполеон Дуарте вірить, що йому вдасться, за посередництвом римо-католицької ієрархії, притягнути до стола переговорів марксистів. Він заявив кореспондентам, що навіть якщо конференції не буде з якихось причин, то він сам зустрінеться з керівниками марксистів в серпні, або вересні. Полагодженням цієї справи, а радше зведенням до одного стола на переговори, займається архиєпископ Рівера Дамас.

АМБАСАДОР З'ЄДНАНИХ СТЕЙТІВ Америки до Данії Теренс А. Тодмен заявив на пресовій конференції, що президент Роналд Реґен не повинен назначувати нового амбасадора до Південно-Африканської Республіки тільки з уваги на політику апартеїду, що її веде теперішній уряд у Преторії. Амбасадор ЗСА має віддзеркалювати усі аспекти американської політики, що її веде центральний Уряд у Вашінґтоні і не повинен бути предметом спекуляцій, що він одну справу обороняє більше, а другу менше. Т. Тодмен є негритянином і на дипломатичній службі перебуває вже досить довго. Від 1983 року він займає пост амбасадора в Копенгаґені. Особисто він не вірить, що теперішня Адміністрація має ясно спрецизоване поняття про Південну Африку і що вона там хоче осягнути. В такій ситуації, — заявив амбасадор Тодмен, — жадний, навіть найкращий дипломат не зможе ефектовно діяти в ПАР.

НЕ ЗВАЖАЮЧИ НА КРИТИКУ уряду білої меншости в Преторії, Ізраїль веде свою власну політичну лінію у відношенні до тієї держави. Три дні після закінчення конференції британського Коммонвелту, де часто доходило до бурхливої дискусії у справі збільшення економічних санкцій проти Південної Африки, Ізраїль вислав свою делеґацію до Преторії на переговори про збільшення торговельної виміни. Офіційні особи в Єрусалимі заявили, що уряд Ізраїля не схвалює політики апартеїду, але не вважає за відповідне підтримувати ті держави, які пропонують самогубство, тобто застосування тотального ембарґа на ввіз товарів до ПАР.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Svoboda USPS (50-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

Subscription 1 year $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00. UNA members $7.50 — 6 months, $15.00 — 1 year. Change of address - $1.00. Make check or money order payable to "Svoboda"

Postmaster: Send address changes to
"Svoboda" 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel. (201) 434-0237, (201) 434-0807, (201) 434-3036

Статті і дописи підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, допучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00. Для членів УНСоюзу $7.50 на 6-місяців, $15.00 — на рік. За кожну зміну адреси — $1.00.
Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda"

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Сумні роковини для Берліну

Одним із курйозів Ялтинської конференції у 1945 році було рішення поділити Німеччину, Корею і В'єтнам на вільну і комуністичну частини. Сьогодні з перспективи близько півсторіччя трудно нам навіть уявити, як могла зродитися така абсурдна концепція насильного ділення країн, не запитавши волі їхніх мешканців, і як на це міг погодитися Френклін Д. Рузвелт? Це був один із трюків Сталіна, щоб штучно творити комуністичні випадові бази для дальшої експансії комунізму (і бажання покарати Німеччину певних кіл в ЗСА). І дійсно, комуністична Північна Корея напала на вільну Південну Корею, і президент Гаррі Трумен мав відвагу поспішити Південній Кореї із збройною допомогою, що розпутало Корейську війну. Америка могла виграти ту війну навіть тоді, коли комуністичний Китай включив себе до Корейської війни, якби Гаррі Трумен не відкликав був геніяльного полководця Даґлеса Мек Артура, образившись, що той критикував його вашінтонських дорадників, які хотіли вести війну на Далекому Сході з Білого Дому. Наступник Трумена Д.Д. Айзенгавер загрозив Китаєві, що збомбардує китайський промисловий осередок в Манджурії, і цією погрозою спонукав Китай підписати перемир'я, але все ще не мир в Панмунджамі. Та помилка Трумена мститься по нинішній день, бо ЗСА і тепер зберігають хиткий спокій у Південній Кореї, тримаючи там своє військо. Комуністичний Північний В'єтнам теж напав на вільний Південний, і В'єтнамська війна скінчилася повною перемогою комуністів, які простягли свою лапу на весь колишній Індокитай — В'єтнам, Ляос і Камбоджу, знову ж з вини американців, бо демократичні дорадники президента Линдона Джансона зв'язали руки і ноги своїм полководцям і всьому війську у В'єтнамі. По нинішній день існує в американському демократично-ліберальньому таборі „В'єтнамський комплекс", щоб не повторився другий В'єтнам?!

Одна скомунізована Східня Німеччина не зважилася напасти на Західню Німеччину, бо це було б однозначне з війною проти Америки, Англії і Франції.

Зате із Східньої Німеччини почалася масова втеча людей до Західньої. Скільки їх втекло від того часу по нинішній день, — годі знайти докладну цифру в будь-якому американському довіднику. Власті Західнього Берліну ведуть докладну евіденцію і там записана кожна особа, яка втекла і знайшла пристановище у вільній частині Берліну. Та втеча прийняла такі горендальні форми, що Східня Німеччина опинилася під загрозою, що не матиме професіоналів ні з одної ділянки. Тоді з наказу Москви тисячі робітників здвигнули вночі з 12-го на 13-те серпня 1961 року мур, що розмежував обидві частини Берліну. Коли вранці 13-го серпня 1961 року прокинулись зі сну мешканці того найбільшого в Німеччині міста, із здивування, але й з почуттям найбільшого обурення побачили, що в їхньому місті здвигнено „мур ганьби". Так він називається у всіх німців, і щорічні роковини тієї ганебної події відзначається в Західній Німеччині як „день ганьби".

Із збудуванням згаданого муру, в якому є стежні вежі з комуністичними вояками із крісами й скорострілами, — не припинилася втеча німців із невільного сходу на захід. Діялося це різними шляхами і способами. Один більший гурт чоловіків, жінок і дітей втік був спеціяльно збудованим підземним тунелем: втікачі будували його місяцями, і та історія наробила тоді багато шуму у світі. При спробі втечі згинуло багато осіб, які шукали волі. В минулому тижні вся західня преса принесла вістку, як-то один автомобільний водій утік украденим військовим автом із східнього Берліну до Західнього, посадивши на задньому сиджені дві воскові фігури, задягнені в совєтські старшинські уніформи. Комуністична преса проголосила, що вся та історія — це „видумка буржуазної преси", але ж на телевізії виступав той німецький шофер і докладно описував свій плян утечі і його переведення в діло.

У Берліні стоїть мур ганьби. Колишній президент Джан Кеннеді, відвідавши Берлін, станув біля того муру ганьби по західньому боці і крикнув „Іх бін аух айн Берлінер". У Відні, у міському парку, большевики поставили великий пам'ятник з групою совєтських вояків, які нібито „визволили" Відень від нацистів. Віденці називають його „пам'ятником ганьби". Колись розвалять берлінський мур ганьби і віденський ганебний пам'ятник.

Роман Рахманний

УКРАЇНА В ЯДЕРНОМУ ВИРІ: 1945-46

Сорок один рік тому над японським містом Гірошімою вибухнула перша атомна бомба, і в цю мить людство вступило в епоху ядерної енергії. Все таки всі ми ще й досі мабуть не усвідомили як слід далекосяжних наслідків тієї події, якщо розглядати її з української точки зору.

У серпні 1945 року українці на рідних землях не могли відкрито займатися цим питання. При тому, тоді Україна була в повній руїні, спричиненій пляновим подвійним знищуванням її людських і матеріяльних ресурсів двома наїзниками-окупантами: гітлерівською Великонімеччиною і совєтською Великоросією. Щоправда, керівні кола збройно-політичного визвольного руху ОУН-УПА-УГВР підпільно це питання обміркували, одначе голос їхньої перестороги (в листі УПА до Вінстона Черчілла) про те, що самою атомною бомбою Захід не обереже себе від експансії Совєтської Росії, не пробудив керівників держав Заходу. Вони далі жили засліплені своїми технологічними успіхами й ілюзіями про тривалість т.зв. воєнного братерства зброї зі Совєтським Союзом.

Пригноблена й розпорошена воєнними діями українська еміграція також не могла присвятити належної уваги цьому питанню. На порядку дня тоді — влітку й восени 1945 року — була потреба свого самозбереження, фізичного і юридичного. Бракувало основних харчів і житлових приміщень, зруйнований транспорт перервав особисті й групові зв'язки, а над головами всіх насильно вивезених і добровільних вихідців з України зависла небезпека примусової передачі їх у московські лабети.

Та й після стабілізування становища переміщених осіб і поступового переселення більшости їх за океан не проведено всебічного обговорення проблеми ядерної енергії. Не зроблено конкретних висновків із нової дійсности і не насторожено себе на випадок ядерного катаклізму в Україні — індустріяльного чи військового характеру. Дехто надіявся на „гуманність" державних діячів Заходу, які, мовляв, не застосують ядерної бомби супроти України. Інші щиро повірили в те, що Москва „не зважиться" на ядерну війну, бо „знає", що від ядерної зброї також її володінням загрожує тотальне знищення.

Передпілля глибинної оборони

І ті і ті чомусь забули, що в усіх збройно-політичних міркуваннях Москва завжди розглядає Україну як „калькульовано-втратний складник" всеросійської військової стратегії. Ціною масових втрат українського народу і його території Москва завжди спасатиме Великоросію з її азійськими колоніями. Теорія і практика т.зв. спаленої землі далі становить інтеґральну частину тієї стратегії глибинної оборони.

В наївному захопленні програмою урбанізації та індустріялізації України пеpeoчено також небезпеку випадкових вибухів у ядерних інсталяціях на території України. А там Москва пляново розміщувала ядерні електростанції та військові ядерні інсталяції в густонаселених та життєвоважливих районах усупереч протестам деяких спеціялістів і місцевих мешканців. Ось так із наказу московського Політбюра постав комплекс низькопробних реакторів при впаданні річки Прип'яті в Дніпро, а зараз на Захід від Києва розташовано ядерно-озброєні ракети середнього радіюсу дії, націлені на Західню Европу.

Завдяки зрозумінню цієї проблематики редакторами деяких часописів, автор цих рядків мав змогу висловити свої міркування про загрозливе становище України та українського народу в атомній епосі. В доповіді, виголошеній у Ню Йорку ще 1963 року, я пропонував концепцію включення України у вільну від ядерної зброї зону (Див. „Сучасність", вересень 1963). У ряді статтей, надрукованих у „Свободі" 1981 та в „Національній Трибуні" 1985 року, я закликав організовану українську громадськість посилити свої заходи в керівних колах великодержав Заходу, щоб спонукати їх до переглянення своєї ядерної стратегії. Йшлося про здобуття для України „статусу потенціяльного союзника" Заходу: щоб Україна не стала ані передпіллям оборони Великоросії „в глибину", ані об'єктом „першого удару" для західніх стратегів.

Самооборонний опір

Оскільки Москва добровільно не змінить ні своєї індустріяльної ядерної політики, ні ядерної стратегії, то українцям (і іншим Росією поневоленим народам) треба розглядатися за можливостями й методами протидіяння загрозі з того боку. Як технологічно розвинена національність, українці — у співпраці з активістами подібно загрожених народів — можуть за миру і війни знешкодити нищівну ядерну руку окупанта. Такий самооборонний опір можливий і морально виправданий.

За ці й подібні міркування накинулись мокрим рядном на автора не тільки совєтські, але й також деякі еміґрантські полемісти. Ці останні далі не вірили в ядерну небезпеку для Укра-

(Закінчення на стор. 4)

Андрій Бук

ЧИ СПРАВДІ НА ОВИДІ ГОСПОДАРЧО-ЕКОНОМІЧНИЙ ЗАСТІЙ?

I

Рік 1985-ий на світовому економічно-господарчому полі був назагал добрим. Через добрий урожай деякі держави Третього світу, як Індія і Пакістан, не мусіли купувати збіжжя в Америці, чи інших державах вільного світу. Єдиний СССР, якому все бракує збіжжя, закуповує великі кількості, щоб виживити своє населення і вести подривні дії в світі. Останнього часу під тиском великого числа політиків, президент Р. Реґен зарядив продати СССР більшу кількість зерна по зниженій ціні, щоб допомогти фармерам позбутися надвишки збіжжя. З цього зарядження дуже невдоволені Австралія, Канада й Аргентина.

У ЗСА минулий рік був економічно добрим. Поминаючи недотягнення в сільському господарстві і сповільнення в сталевій і текстильній індустріях, було сильне пожвавлення в домобудівництві, низька інфляція, низький стан безробітних — 6.9 відсотка (в інших індустріяльних країнах — 10 відсотків). На кінець 1985 року працювало поверх 108 мільйонів людей — найбільше число в історії країни, і створено 2 мільйони нових місць праці. З кінцем 1985 року урядові чинники і багато економістів передбачали, що 1986 рік буде дуже добрим роком, буде роком господарчо-економічного росту, що народна продукція зросте із 3.5 відсотка до чотирьох відсотків. Сподівання завели.

Зараз ми в половині біжучого року і бачимо, що економічний стан країни дещо захитався: народна продукція дотепер виказує всього 2.6 відсотка росту, а попередній квартал дав лише 1.1 відсотка. Економічні показники зросли за останній місяць на 3/10 відсотка; минулого місяця — на 1/10 відсотка. Отже ми є свідками початку господарчого застрою-рецесії. Є навіть економісти, що порівнюють деякі сучасні господарчі показники зі станом економії 1929-30-их років, років депресії.

Річ очевидна, вони помиляються, бо є велика різниця між станом економії тепер, а часами депресії. Соціяльне забезпечення, федеральне забезпечення банкових депозитів, монетарно-фіскальна політика, вільна міжнародна торгівля, податки й інші протидепресійні заборола (яких не було в 30-их роках) до депресії не допустять. Одначе деякі сектори економіки, як сільське господарство, є в легкій депресії. Ціни на продукти з року на рік падають, в червні на 2.6 відсотка, а за останніх вісім років експорт стало зменшується. Через брак грошей і високе заборгування деякі фармери ліквідують господарство або банкрутують (Айова 15 відсотка). Остання посуха і спека протягом пари тижнів липня в полудневих Стейтах, головно в Північній Каролайні, знищили до 70 відсотків урожаю: пшениці, кукурудзи, сої й ярини. Від спеки померло багато старших віком людей, згинули мільйони курей і іншого дробу. В озерах і ріках, через брак води, згинуло багато риби, тому ціни підскочили; негайна дарова допомога фармерів з північних Стейтів — сіном, льодом, водою, врятувала багато ходоби й інших тварин. В останньому часі західні Стейти доставляють за півціни велику кількість збіжжя. Шкоди числять на пару більйонів долярів, а багато господарств ліквідується.

Рівнож торговельний бюджет від років з місяця на місяць дефіцитовий. Вправді останніми місяцями доляр почав втрачати на вартості, що повинно збільшити експорт, а в слід за тим виробництво-продукцію. Не зважаючи на те, торговельний білянс далі дефіцитовий і не зменшується (останній місяць 14 більйонів долярів). Також знижено відсотки від грошових позичок, як і мортґеґові відсотки. Одначе збільшення кількости грошей і легше набуття їх наразі не помагає економіці, що клигає, і не зменшує торговельного дефіциту. Японія і Західня Німеччина, які мають великі торговельні зиски, не реаґують на прозьбу американського Уряду, щоб купувати більше американських продуктів-виробів, бо не хочуть втратити ринків праці і доходів.

Домобудівництво і продаж житлових домів перших кілька місяців сильно зросли через низьковідсотковий кредит, що за останні два місяці обнизився до 11.6 відсотка. Економісти кажуть, що це хвилевий спад, і до кінця року буде сильне пожвавлення через дальше зниження мортґеґових відсотків (передбачають 7 відсоткіа, а може впаде цей відсоток ще нище) і зниження т.зв. „дискаунтової стопи" зі 6.5 відсотка до 6-ти відсотків і то вже третій раз в цьому році, а до кінця року сподіваються ще двократної знижки.

Індустрійна продукція 5 місяців підряд спадає. Дохід деяких корпорацій за перший квартал сильно зменшився головно в мануфактурній бранжі. Виглядає, що впаде і в другому кварталі.

Продовження буде

НА МИСТЕЦЬКІ ТЕМИ

Теодор Терен-Юськів

Музика до нашої Богослужби — по-англійському

Ми радше облишимо на боці може для інших більш зайнятих цими справами такі запити, як наприклад, чому в одних газетах були досить обширні повідомлення — статті про Богослужбу по-англійськи на „Верховині" під час Молодечого фестивалю 19-го липня ц.р., в інших знову — ні сліду. Або чому ці повідомлення (самозрозуміло — для українців) були тільки по-англійськи? Далі, — а це вже входить у коло і нашого ближчого зацікавлення, — чому стаття про релігійно-музичне явище цікаве і важливе в житті української спільноти — без авторства? Бо, як знаємо, в наших редакціях немає музичних критиків, то і звідки взялась отака музична стаття? А статтю цю, навіть якщо вона передусім реклямова, перевантажено дещо забагато беззастережно суперлятивними похвалами, буцім-то вона проголошує світові музику до Богослужби по-англійськи якогось нововідкритого трохи що не генія. Так бо перенасичена реклямою стаття може викликати в читача мимохіть не цілком побажане, себто не зовсім додатнє враження. А тоді це може і минатися з цілеспрямованістю заміру.

Мимо цієї, як сказано, досить обширної статті, ми не знаємо, де вродився, де і в кого вчився музики дириґент хору і автор співів до Богослужби Пет Марцінко, молодший. А теж, що він робив дотепер, якими хорами диригував, які композиції написав? Рим не збудовано відразу, і Богослужбу як вартісний музичний твір теж не можна створити без виснажливо попереднього досвіду. Дізнаємось тільки, що Марцінко написав „personally meaningful" (в це ми віримо), „entirely different" (про це ми переконались) і „most wonderful" Богослужбу (покищо — не зовсім). Та ще, що це, — подаємо в перекладі — „перша композиція літургійної музики, написаної по-англійськи, для Української Греко-Католицької Церкви". Гадаю скромно, що до такого діла належало б було знайти більш підхожого музикотворця.

Зі статті довідуємось, що цю саму Богослужбу виконав Марцінко вперше 1985 року в українській церкві св. Кирила і Методія в Олифанті. А оце вдруге — на „Верховині", біля церкви чи на сходах церкви св. Володимира (не в „амфітеатрі", як стояло в статті), в Ґлен Спей.

З уст о. Ю. Осадци почули учасники цієї Літургії спів, який наші вірні слухають в українських церквах від віків, а діяконуючий о. Дж. Стевенський з Клівленду співав, так як і хор, по-англійськи.

Хор у числі 28 осіб (за пресою 34 хористи), зложений із не-українців, співав надсподівано добре і майже зовсім чисто. (На вільному повітрі це не легке діло). Ми вже попередньо чули рід такого хору під дириґентурою М. Максимова в Торонто. Вибивались досить глибокі баси і ясні сопрани, далі йшли гарні альти і слабкі тенори. Марцінко як дириґент — бездоганний, досвідчений, він музикальний, темпераментний, уважливий до динаміки співу та володіє хором повністю. Проте, однак, я позволю собі на сумнів, чи з українськими хористами цей диригент із навчанням цього свого співу дійшов би до успішного кінця. Вони заявили б йому просто: „Пане Марцінко, це ж не є жадний наш церковний спів".

І тут власне доходимо до самого нутра справи, до музики, яку П. Марцінко написав до „своєї" Богослужби по-англійськи для українців чи людей українського походження. В цілому, без огляду на текст, ця його музика є радше далекою і досить чужою для наших людей та їхньої релігійно-музичної задушевности — це одне; а друге — цій його музиці, навіть якщо вона сама інколи може бути й ефектовною як спів, їй недостає у більшости тієї християнської настроєвости чи атмосфери, релігійної переконливости і зворушливої молитовности, якою віє від нашої історично-вікової музики. Важко відчути в ній і велич маєстату Боготворця. До того ж у швидкобіжній, досить неглибокій музиці Марцінка слухач відчує впливи презрізних не зовсім і релігійних стилів, як американських музиклів, популярних молодечих, навіть шкільних пісеньок, наївність деяких головно некатолицьких співів і гри на всіляких інструментах у церквах муринів чи пуерторіканців. Один із наших досвідчених, особливо у церковному співі дириґентів запевнив, що він відчув у цій музиці навіть вплив рок-н-ролу, бо як же можна і пояснити хоча б оті часті, — висловлюючись за Чупринкою, — „дзеньки-бреньки" всяких дзвонів, дзвоників та інших металевих ударів під час Літургії, що тільки перешкоджували хорові у чистоті і гармонії співу. Коли ж ідеться про мелодику і темпи музики, то можна повірити запевненням реклямної статті, що вона є виявом — неукраїнського — XX століття, проте мова гармонії, навдивовижу, стовідсотково консервативна.

А далі в цій музиці маємо ще й інші недомагання, як наприклад, видержання стилевости. Бо коли спів по-англійськи, який був на початку і наприкінці Богослуження, не надто сприємли-

(Закінчення на стор. 4-ій)

Ганна Черінь

О, ШЕНАНДОА...

Рівна й простора дорога 80, що веде зі Сан-Франсіско до Ню Йорку, гарна своїми горами, лісами і — в соняшний день — мальовничими хмарками, що сходять, як на дріжджах... Але нема на ній ні міст, ні сіл, ані тобі Кей-Март, ні Мекдоналда... Хочеш розваги — з'їжджай з експресу. На відпочинкових зупинках є памфлети з інформаціями, але нічого вартого уваги ми не знайшли. Доїхали до Блумберґу й побачили листочок, що пропонував екскурсію до шахти. Ашленд, у центрі антрацитових покладів, найбільших покладів цього „чорного золота" в Америці і в цілому світі. А площа цих покладів невелика: всього 484 квадратних миль.

Щось воно знайоме... Звичайно ж, у Ашленді, Шенандоа, Сентралії, МекАду й Шамокіні жили й працювали в копальнях наші перші поселенці, українці з Галичини і Закарпаття, з Лемківщини, з Польщі й Австро-Угорщини, які навіть не знали, що вони українці. Як їх тільки не називали! „Русини", „руснаки", „руські", „гунгари"... Аж поки Український Народний Союз і „Свобода" не навчили їх, хто вони й чиїх батьків діти.

З'їжджаємо з експресу й починаємо шукати копальню, названу „Піонерським тунелем". Це — нелегко: на пляні дорога проста, рівна й коротка, а їхати доводиться, як на „американських горах": сторчма вниз, тоді дряпатися на гору, щоб знов стрімголов летіти вниз. І зрозуміло чому: та ж у цих горах лежать незчисленні поклади вугілля, що їх, за обрахуванням деяких геологів, вистачить на три з половиною тисячі літ (а за обрахуванням інших енергетиків — уже не вистачає, і тому ми приречені на атомові катастрофи).

Приїжджаємо до якогось містечка. Чисто, тихо... Занадто тихо. Ні авта не їдуть, ані дітей не видно, та й дорослих не бачимо. Хочемо спитати дорогу, бо за нашим розрахунком це вже може бути Ашленд і копальня. Їдемо центральною вулицею, світлофор є, та не працює. Але що це? Більша частина домів страшить нас позабиваними вікнами, або й просто — порожні, певно, нема кому вже й вікна вибивати...

— Може тут безробіття, і люди покинули домівки та виїхали шукати праці? — пробуємо здогадатися. Аж нарешті вийшов старенький чоловік з однієї хати, вірніше з корчми, і ми його спитали, що тут сталося.

— А ви не знаєте? Кілька літ тому про це було написано в газетах і журналах... Це місто горить під землею, і майже всіх людей звідси виселили.

О, так, ми читали... Це ж Сентралія, що вже із двадцять літ горить. Горить антрацитна жила під містом. Антрацит, що більш ніж на 90 відсотків складається з вуглецю, горить і наповнює місто чадним газом і метаном. А почалось усе з дрібниці: хтось скинув сміття в отвір шахти, сміття загорілось, на нього насипали глини, але пожежа не згасла. На рятування було потрібно 50,000 долярів, але Президент не схвалив цього кошторису: в Білому Домі вимикали електрику, як виходили з кімнат, то як же можна було розтрачати гроші на якусь підземну пожежу? Треба бути ощадним! Коли виявилося, що в будинках не можна далі жити, людей стали переселяти. Це буде коштувати понад 55 мільйонів долярів...

— Ну, а ви ж як тут лишаєтесь? — тривожно запитала я старенького.

— Я вже старий. Нічого мені не станеться аж до самої смерти. Звичайно, мусів підписати документ, що зістаюся тут на свою власну відповідальність. Я старий шахтар і маю імунітет до отруйних газів.

— А що ж буде далі з пожежею? Доки буде горіти?

— Доки не вигорить вся жила.

Зараз же за Сентралією лежить Ашленд. У ньому життя нормальне, жваве. Це місто майже не змінилося з часу його заснування в 1900 році... Десь у таких будинках жили наші земляки... А ще перед заснуванням цього Ашленду, в порожній тепер Сентралії поселилися рекрути з Галичини, і була там своя церква і два відділи Союзу, і братство та сестрицтво, і українська вечірня школа...

Шукаємо копальню. Стрілка вказує на якийсь будинок, що не може бути шахтою, але стукаємо в двері. Ніхто не виходить, і ми їдемо далі в напрямі стріли. Повз кладовище, на гору — і в шахту. Ледве вскочили в вагонетку — була шоста година вечора, остання екскурсія. Вниз, вниз, поміж блискучі жили чорного як ніч антрациту. З нами гід, колишній шахтар, пояснює процес добування вугілля і небезпеки в шахті, що чигають на кожнім кроці: обвали, метан, чадний газ, вода, що може затопити копальню, якщо відмовлять помпи, а також вугільний пил, що осідає на легенях і душить шахтаря. Підступний газ не пахне, вся надія на запобіжні лямпи та на розвідників, що випробовують безпеку. В новочаснім виробництві вугілля вивозять вагонетками, на котрих сьогодні їдемо ми. А колись шахтарі самі пхали вагонетки або їх тягли коні й мули. В шахті не можна курити, бо небезпечно.

— Отже, як піти в шахту на працю, можна покинути куріння? — запитала я провідника.

— Вони все одно курять. Терплять до перерви, а тоді накурюються на півдня.

Другого дня ми поїхали на „Льокі" (маленький льокомотив) навколо гори Магоні, де здобувають вугілля здиранням верхніх шарів гори. Багато земної краси поруйновано таким, сказати б, здирством, але тепер Уряд зобов'язав керівників копалень відновити поруйнований терен — засипати рови й насадити траву та дерева. Тут є і „крадені копальні", що з них безробітні нужденні шахтарі здобували собі вугілля на опалення та й на продаж.

— Чи багато тут працює українців? — запитали ми провідника.

— Аякжеж, чимало, хоч їхні діти, як і всі інші, пішли в місто, вивчились і порозлітались в усі кінці. Моя мама також приїхала з Українії...

Нам було приємно, що хоч тут знали про Україну. Коли я купувала в місцевій крамничці подарунки для дочки й зятя — прикраси, зроблені з антрациту, продавчиня спитала, хто ми такі.

— Українці.

— А я одружена з українцем. Два дні тому сюди приїхали на екскурсію українці з Ню Джерзі. Цілий автобус.

Так було, було... Прибули наші люди з-за моря, бідні, темні, нужденні. А шотляндці, ірляндці, поляки, мадяри

(Закінчення на стор. 4)

Нова талановита професіоналістка в Чикаґо

Чикаґська лікарська громада збагатилась новим членом. Таїсса Бурачинська-Сенечко здобула в червні ц. р. на Нортвестерн університеті диплом доктора дентистичних наук із відзначенням за її схолястичні досягнення. Д-р Таїсса здала теж іспит і дістала дозвіл практикувати дентистику в Іллиной і 14 інших стейтах. Та де їй до практики! „Хочу далі вчитись і вміти все, все робити"- каже Таїсса. Десяток шпиталів у Чикаґо прийняло її на „інтершіп", а вона вибрала престижевий науково-дослідний Майкл Ріс шпиталь, де тепер у поті чола працює і як дентист, і як лікар.

Д-р Таїсса Бурачинська-Сенечко

Чому Таїсса вибрала лікарську професію? В народній школі виглядало, що буде акторкою і балериною. ніхто її не перевершив на сцені. В середній школі вибивалась як математичний „візард". В школі українознавства в Чикаґо була дещо збиточна, бо переросла інших знанням і нудьгувала. Як пластунка була курінною 6-го Куреня УПЮ ім. Марка Вовчка. Перейшла школу булавних у Гантері, була багато разів зразковою подругою на таборах і в станиці Чикаґо. Закінчивши в 1982 р. Иллинойський університет із ступенем бакалавра біологічних наук, вибрала дентистику. Батько, д-р Ераст Бурачинський-лікар. Дід д-р Тит Бурачинський—теж лікар, відомий хірурґ, співосновник і директор „Народної Лічниці" у Львові. Завелось у нас так, що діти лікарів не можуть не бути лікарями.

А Таїсса—талант на всі лади. Пішла у професійних заінтересуваннях по лінії батьківських предків. Але якщо б вибрала була професію по лінії діда по мамі Зірці, відомого в Галичині адвоката і громадського діяча д-ра Андрія Луніва, мала б теж успіхи. Беручи до уваги бистрість її ума й особисті прикмети, вона була б теж знаменитим адвокатом чи „інвестмент брокером". У тому характері, маючи на тямці як то вона вміла „продати" все на пластових базарах, я певен, що мала б теж великі успіхи на тому полі. Хотілося б тому надіятись, що Таїсса, одідичивши професійні і громадсько-організаційні таланти по своїх дідах д-рові Титові Бурачинському і д-рові Андрієві Луніву, не обмежиться тільки до професійної праці і змагань, а виявиться теж на громадському полі.

Д-р Таїсса вийшла три роки тому заміж за лікаря Лева Сенечка, який теж не вгаває у студіях, поширюючи своє знання на дальших фронтах, крім медицини.

мб

Відбулося об'єднання двох союзів українських ветеранів

В суботу 2-го липня ц. р. в залі церкви св. Михаїла в Міннеаполісі, Мінн., відбувся делеґатський З'їзд Союзу Українських Ветеранів (Армії УНР) і Союзу Ветеранів Українського Резистану, який поставив собі за мету — завершення об'єднання обох союзів в один союз українських ветеранів.

З'їзд відкрив уповноважений Союзу Українських Ветеранів ген.– пор. Василь Филонович, який провів вибір президії з'їзду та передав їй дальше ведення порядку денного. В склад президії увійшли: бул. Антін Семенюк — голова з'їзду, хор. Михайло Каркоць — заступник голови, і хор. Василь Станіславів, секретар. Як почесних членів в склад президії запрошено: ген. – пор. Василя Филоновича, сот. Іларіона Поліщука, пор. Микиту Лозового та медичну сестру Марію Кротюк.

Розпочинаючи наради, голова з'їзду поінформував присутніх про попередні заходи об'єднання, в яких брали участь обидві Головні Управи Союзів, та про те, що протокол, як основний документ цього об'єднання, обома сторонами вже підписаний, і що тепер делеґатам цього з'їзду залишається лише затвердити це домовлення, вибрати спільну Головну Управу та в нових умовах приступити до дальшої праці.

В часі домовлення обидві Головні Управи керувалися ідеями продовження українських військових традицій Армії Української Народної Республіки та передачі їх наступним українським поколінням. Члени обох союзів в різному часі і в різних обставинах боролися за відновлення вільної, незалежності й народоправної України у формі Української Народної Республіки, та всіма доступними засобами будуть боротися за її відновлення в майбутньому. В цьому документі дослівно сказано таке: „Беручи до уваги те, що члени Союзу Ветеранів Українського Розистансу в часі німецької окупації України в 1941-43 роках виказалися високою боєздатністю, зразковою дисципліною та високим українським патріотизмом, члени Союзу Українських Ветеранів вважають їх гідними спадкоємцями продовження військових традицій Армії УНР. Як також члени Союзу Ветеранів Українського Резистансу беруть на себе зобов'язання з честю продовжувати та поширювати ідею збройної боротьби та боротьби всякими іншими засобами за відновлення самостійної, соборної і народоправної держави українського народу у формі Української Народньої Республіки".

Кінчаючи свою вступну промову, голова з'їзду попросив всіх присутніх встати та хвилиною мовчанки вшанувати всіх поляглих в боротьбі за волю України та тих, які і в сучасну пору караються по тюрмах, засланнях та в концтаборах Совєтського Согзу.

Після цього затверджено умову про об'єднання обох союзів та прийнято дальший порядок нарад з'їзду, під час якого був виступ голови Союзу Ветеранів Українського Резистансу сот. Іларіона Полішука, читання привітань від Головної Управи Союзу Українських Ветеранів в Чикаґо і полк. Петра Войновського коменданта Буковинського Куріння. Особисто з привітаннями виступили: Пилип Шайда від Станиці СВУР в Твин Ситі, Михайло Каркоць від 32-го Відділу ОДВУ, Іван Шлапак від Ветеранів в Торонто, Канада, Марія Кротюк від Золотого Хреста в Денвері, Марія Пундик від Золотого Хреста в Твин Ситі та Надія Каркоць, яка дала загальну оцінку події об'єднання.

При обговоренні справи статуту вирішено доручити новообраній Головній Управі Союзу в часі своєї каденції підготовити проєкт статуту та розіслати його теперішнім учасникам з'їзду для обговорення і прийняття його кореспонденційним способом. Незалежно від того, вирішено вже тепер прийняти як незмінні точки цього статуту речанець, три роки, на який мають вибиратися керівні органи Союзу, та прийнято нову назву — „Союз Українських Ветеранів Армій УНР і Українського Резистансу".

Після цього вибрано керівні органи союзу в такому складі: Головна Управа: бул. Антін Семенюк—голова Союзу; хор. Михайло Каркоць—заступник голови; хор. Василь Станиславів—секретар; підст. Пилип Шайда—фінансовий референт; хор. Ананій Кушнір—організаційний референт; медсестра Надія Каккоць—член ГУ, підст. Василь Паньчук, член ГУ, Контрольна комісія: підст. Євген Писарський, медсестра Марія Кротюк і підст. Петро Каркоць.

Одночасно з цим з'їзд номінував почесними членами таких визначних ветеранів: ген.– пор. Василя Филоновича, полк. Миколу Отрешка –Арського, пполк. Юрія Артюшенка, майора Миколу Личика, сот. Онисима Врублівського і пор. Микиту Лозового.

Згідною з програмою намічено плян праці на наступну каденцію, ухвалено резолюції та проголошено перерву, після якої о год. 7:30 вечора при співучасті публіки відбулося урочисте відзначення Українського Воїна.

Відзначення вступним словом відкрив голова Союзу А. Семенюк, змістовну доповідь, присвячену історії Українського Війська, виголосив хор. Василь Станіславів, вірш під заголовком „Багато впало борців", як звичайно, по-мистецьки продеклямувала Ольга Хоролець. На закінчення відбулася урочиста передача двох військових прапорців Станиці Союзу Українських Ветеранів Армії УНР в Міннеаполісі, а саме: прапора „Сумського окремого Куріня" і Станиці СУВ в Міннеаполісі. Передачу прапорів зворушливо провів ген.—пор. Василь Филонович, який розповів про значення тих прапорів. Від Головної Управи Союзу прапори перебрав заступник голови хор. Михайло Каркоць. Дякуючи за довір'я він заявив, що молодше покоління з честю буде берегти ці прапори та продовжуватиме боротьбу за ті самі ідеї — вільної, незалежної й народоправної України, за які в 1917-20 роках боролась Армія Української Народної республіки.

Подякою делеґатам за ділову участь у цьому історичному з'їзді та подякою всім присутнім на відзначенні Українського Воїна — вечір було закінчено відспіванням національного гимну „Ще не вмерла Україна".

Президія з'їзду

Дар на Менор коледж

Президент Менор Джуніор коледжу сестра Марія Кекилія Юрасінська, ЧСВВ, одержує чек від Марії Волчанської, який призначений на розбудову коледжу. З ними на знімці стоять доньки М. Волчанської, Анна Тот (зліва) і сестра Марія Франсіс, ЧСВВ.

Концерт хору „Думка" і д-р Ю. Осінчук на Союзівці

Відпочинкова оселя Союзівка Українського Народного Союзу в Кетскильких горах в Кергонксоні відома з того, що кожного року влаштовує в сезоні багато цікавих і вартісних культурних імпрез. Цього року концерт хору „Думка" і піяністки д-р Юліяни Осінчук з Ню Йорку, що відбувся тут в суботу, 12-го липня ц. р., заслуговує на особливу увагу.

Вже довго перед початком концерту збір людей чекав перед дверима „Веселки", щоб якнайскоріше ввійти на залю і зайняти догідні місця.

Концерт розпочався у вечірніх годинах при вщерть заповненій залі. Багато осіб мусіли вдоволитися стоячими місцями.

В першій половині програми виступила д-р Юліяна Осінчук, яка і виконала такі твори: М Лисенко — Ескіз і Рапсодія на українські теми („Думка—Шумка"). Твори Лисенка, особливо Рапсодія, за словами музичних знавців, вимагає великого розуміння, відчуття і тонкого виконання. Публіка захоплена знаменитою технікою гри, якою піяністка володіє, зареагувала бурхливими апльодисментами.

Потім мішаний хор „Думка" під керівництвом знаменитого дириґента Семена Комірного і під акомпаньямент піяністки Тетяни Поташко, виконав твори: „Поговір" — Арія Базіліо з опери „Севільський Цирулик" Россіні, „Ой ти гарний, Семене" — народна пісня, обр. Олесь Членко, „Туман хвилями лягає" — мішаний хор з опери „Утоплена" М. Лисенка, „Вівці мої, вівці" — народні слова, музика М. Гринишина, тенорове сольо Омелян Гельбіґ, і „Ой пливи, вінок" муз. І. Шамо на мішаний хор, переклав М. Лев. Рясні оплески були заслуженою нагородою виконавцям.

В другій частині програми знову виступила Юліяна Осінчук і виконала твори: Шопена „Вальс" і „Ноктюрн" та Ліста Оперову парафразу на тему опери „Фавст" Ґуно. Цю бравурну річ піяністка виконала з такою імпрезією, що публіка довго не вгавала з оплесками.

На закінчення хор „Думка" виконав такі твори: Віночок українських закарпатських пісень: „За горою високою", „Пішов Іван в полонину косити", „Не ходь, Янку", обр. М. Кречка, „Чотири воли пасу я" — українська народня пісня, обр. А. Кос-Анатольського, солістка сопрано Женя Турянська-Ромео, „Карпати", муз. І. Шамо, обр. на мішаний хор, тенорове сольо Микола Голодик, і „Над синім Дунаєм", муз. Й Штравса, сл. І. Недільського.

Дириґент і його хористи виявили не тільки свою високу професійність, але й щирі українські серця, наповнені палкою любою'ю до рідної пісні.

Конферансьє Роман Лупань, який проводив програмою концерту, заповідав кожну точку, інформуючи про виконавців і їх музичну кар'єру.

Хор „Думка" в Ню Йорку існує вже понад 35 років і вважається найкращим хором на тому терені. Добрі голоси, знаменитий дириґент, професійний музика, дисципліна і зразкове виконання творять гармонійну цілість.

Минулого року в жовтні хор відбув концертове турне по країнах Західньої Европи і виступав в Англії: Менчестер, Бредфорд і Лондон, в Австрії в Зальцбурзі, в Німеччині в Мюнхені, і у Франції в Страсбурзі і Саверні. Всяди, де тільки хор виступав, наших хористів вітали і приймали з великим ентузіязмом, як про це свідчили дуже прихильні оцінки і рецензії чужинецьких критиків.

Те саме в найбільших суперлятивах треба сказати про відому нашу піяністку д-р Юліяну Осінчук, яка часто концертує в американських середовищах, а також виступає в домашніх концертах, влаштовуваних відомими особистостями в музичному міжнародному світі.

Д-р Юліяна має вже міжнародну репутацію як артист виімкової здібности. Як соліст і камерний музикант вона виступала скрізь в Европі- Лондоні, Мюнхені, Атенах, Роттердамі, Франфурті, Міляно та в ЗСА в Ню Йорку і Бостоні.

Недавно вона мала свій перший сольовий концерт в престижевій залі Аллис Таллі Голл в Лінколн Центрі в Ню Йорку, який пройшов з надзвичайним успіхом.

З великим признанням слід підкреслити, що Юліяна не вдоволяється загальновідомими творами, але постійно шукає за новими, а що важливіше, у своїх концертах і виступах вона включає до програм українських композиторів і, таким чином, знайомить чужинецьку публіку із багатством і красою нашої музичної культури. І в тому подвійна заслуга Юліяни.

Концерт хору „Думка" і д-р Юліяни Осінчук, які заслуговують на признання і подяку, був великою насолодою для слухачів.

Р.Б.

ФЕСТИВАЛЬ ВІДБУДЕТЬСЯ У СЕРПНІ

У дописі „Фестиваль української культури і мистецтва церкви св. Йосафата в Рочестері" („Свобода" ч. 149, за четвер, 7-го серпня ц.р.) помилково надруковано, що цей Фестиваль відбуватиметься від 14-го до 17-го червня, натомість він відбудеться від 14-го до 17-го серпня. Ред.

М. Яримович...

(Закінчення зі стор. 1)

М. Яримовича це є для них найбільший інтелектуальний виклик, який вони могли мати і фірма Раквелл вже зужила своїх 10 мільйонів долярів на досліди в тому напрямі.

Інж. Яримович, який працював при підготовці висадки на місяці Аполла, міжпростірних кораблів і бомбовика типу Б—1, вважає, що теперішній проєкт, який стоїть під його проводом є справді велетенський.

Саме тепер він шукає за новим місцем для осідку Центру стратегічної оборони, який створено у квітні ц.р. Тому інж. М.Яримович постійно в русі, як підкреслює американський журналіст, і він послуговується не автом, а гелікоптером у роз'їздах для виконування того так важливого і відповідального завдання для майбутньої оборонної потужности ЗСА.

ПОПРАВКА

У статті Володимира Барагури „Мово рідна — слово рідне" („Свобода" ч. 147 з вівтірка, 5-го серпня ц.р.) у другому реченні першого параграфу пропущено слова. Правильно має бути так: „Найбільш поширеною є метода сполучення вивчання нових слів, виходячи від відомого до незнаного, поєднане з лектурою літературних творів у книжковій чи журнальній формі". У четвертому рядку третьої колонки має бути: „...відчування довкільного світу".

У статті Валентини Юрченко „Ощадні гостини" („Свобода" ч. 148 з 6-го серпня ц.р.) в останньому параграфі в 21 рядку знизу має бути: „...віддячитися хотів за гостювання", а не за „господарювання". Ред.

ЗАМІСТЬ КВІТІВ НА СВІЖУ МОГИЛУ
бл. п. ЛІДИ БРЕХУН
складають 100.00 дол. на стипендійний фонд до Бразилії.
Родині складають глибоке співчуття:
ОЛЕНА ГЕНТОШ
МАРІЯ ДАНИЛІВ
БАСЯ І ЕМІЛЬ ЦЕГЕЛИКИ
ЙОАННА І МИРОСЛАВ ГЕНТОШ

Об'єднання Українських Лісників і Деревників
ділиться сумною вісткою,
що 24-го липня 1986 року
відійшов у Вічність на 91-му році життя
✝
бл. п. інж. лісник
ЮЛІЯН КОЗЯК
Дружині Параскеві, донькам Ірені та Марії та синові Матвієві засилаємо глибокі співчуття.
Управа і Члени ОБУЛІД-у

ГОЛОВНА УПРАВА СОЮЗУ ВЕТЕРАНІВ АРМІЇ УНР
І
УКРАЇНСЬКОГО РЕЗИСТАНСУ
ділиться сумною вісткою з членами та українським громадянством, що у вівторок, 29-го липня 1986 р., по тяжкій недузі, на 86-му році життя відійшов у Вічність наш Дорогий Друг і Побратим, лицар Залізного Хреста і почесний член Союзу, полк. Армії УНР
☦
сл. п.
МИКОЛА ОТРЕШКО-АРСЬКИЙ
Покійний був учасником Визвольних Змагань 1917-20 років, Головою Братства Залізних, довголітнім Головою Головної Управи СУВА, кількарічним головою Станиці СУВА у Чикаґо, та членом інших українських організацій.
З приводу цієї невіджалуваної втрати Його Дружині та ближчій і дальшій Родині складаємо наше найщиріше співчуття. Нехай ця земля буде Йому легкою!
ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!
ГОЛОВНА УПРАВА СОЮЗУ!

✝
Ділимося з Друзями і Знайомими сумною вісткою, що дня 5-го серпня 1986 р., по довгій і тяжкій недузі упокоїлася в Бозі наша Найдорожча
св. п.
ТАМАРА НОВАК
з дому МЕЛЬНИК
нар. 6-го січня 1944 р. в місті Каліші, Польща
ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ і похорон відбулися на українській частині Вальдфрідгоф — цвинтарі в Мюнхені.
Просимо про молитви
В невимовному горі:
муж — ЮРАЙ
доня — АНАСТАЗІЯ
мама — ВАСИЛИНА ШРАМЕНКО-ДАНКО з мужем БОГДАНОМ
батько — АНТІН МЕЛЬНИК
хресна мама — ЛЮСЯ ФІЛІПОВ з Родиною і споріднені.

В Чикаго відбудеться мистецька виставка В. Варварів

Молода мисткиня Вікторія Варварів, яка одержала докторат з мистецтвазнавства у Сорбонському університеті в Парижі, матиме індивідуальну мистецьку виставку в Чикаго у приміщенні Дому Сеньйорів при 2355 вест Чикаго авеню, 26-го, 27-го, і 28-го вересня біжучого року. Відкриття відбудеться у пятницю о год. 7.30 вечора. Виставку спонзорує 6-ий Відділ СУА

Д-р В. Варварів, хоча молода віком, здобула вже поважні осяги і признання у мистецькому світі. Мала численні індивідуальні виставки своїх мистецьких творів в галеріях в Женеві, Фльоренції, Парижі, Оттаві, Едмонтоні, Ню Йорку, Сан Франсіско, Вашінгтоні. Брала участь у збірних виставках текстильних виробів в Ню Йорку, мозаїки і скульптури в Парижі, малювання на шклі і шовку на Союзівці. Вона викладала курси малювання на шовку і малювання текстильних узорів в Парижі і в Смитсонському інституті у Вашінгтоні.

Її унікальні ручно мальовані шовкові шалики, хустки, блюзки і серветки продають в першорядних департаментових крамницях в Америці, Франції, Італії, а її мистецькі твори можна знайти у збірках визначних колекціонерів.

Вже в 1975 році одержала золоту медалю за мозаїкову скульптуру „Селянка" на компетиції Асоціяції французьких артистів і Міжнародної асосіяції штук красних. Її твір був відзначений першою нагородою з-поміж 3,000 виставлених творів. Ця виставка відбулася в славному Ґран Палє в Парижі, та була вже 189 виставкою від її інаґурації в 1973 році, та уважається в мистецьких колах за найважливішу подію в році.

Д-р Вікторія Варварів — це мисткиня широкого творчого діяпозону різних галузей мистецтва. Вона малює на склі і шовку, творить дереворити, скульптури, мозаїки і також пише поезії.

6-ий Відділ Союзу Українок Америки в Чикаго з великою гордістю представить цю молоду українську мисткиню нашій громаді. Сподіємось, що Чикаго прийме д-р Вікторію Варварів тепло, а її мистецька виставка буде під кожним аспектом успішною.

Рената Шандра

НЮЙОРКСЬКА ГРУПА поляків думає, що польський комуністичний уряд у Варшаві далі використовує в'язнів для своїх політичних цілей, а також як зброю проти провідних членів підпільної „Солідарности". Група, яка називає себе комітетом для допомоги членам „Солідарности", опублікувала річне звідомлення у якому говориться, що в Польській Народній Республіці перебувало у в'язницях 772 особи від серпня 1985 року до липня 1986 року. Більшість з тих в'язнів були арештовані за участь в демонстраціях, організованих підпільною „Солідарністю", або за друкування чи поширення антиурядових летючок й іншої літератури.

Україна...

(Закінчення зі стор. 2)

ни, заперечили активний підхід до цієї проблеми і всяке дебатування її потрактували як викликування паніки. Але чорнобильський ядерний катаклізм, з його віковими наслідками, жорстоко унаочнив помилковість їхніх міркувань.

Ці слова не є злорадною пригадкою про те, мовляв, „хто мав рацію" в тій незавершеній українській ядерній дебаті. Ні! В такій страшній для українського народу справі, як загроза загибелі мільйонів українців від ядерних бомб чи індустріяльної радіяції, краще було б помилитися у своїх передріканнях. Але об'єктивне становище українського народу, проти своєї волі загнаного в ядерний вир, вимагає від нас усіх ґрунтовного обміркування цієї проблеми у світлі чорнобильського „ядерного гриба", що своєю злівісною загравою розкрив перед людством розміри і глибінь того виру.

В умовах тяжкої окупації наші земляки в Україні не можуть своєчасно провести таких дебатів і зробити відповідні висновки. Тому це завдання далі залишається за вільною українською організованою громадськістю.

Музика до...

(Закінчення зі стор. 2)

вий для слухачів, бо релігійно малопереконливий, то українська його частина, — а була і така — від „Милость мира" перейшла не тільки на наш традиційний стиль, але спів отой чинив враження просто копії українського церковно-традиційного напіву. Тому можна навіть припускати, що написання хоч би такої музики до цілої Богослужби було б, мабуть, щасливішим релігійно-музичним успіхом.

Значить, можливо П. Марцінкові не можна відмовити музичного таланту, тільки він мусить бути таки краще ознайомлений з нашою релігійною музикою, нашим фолкльором і українською музикою взагалі. А з тим він мусить вглибитися у їхній музичний чар, стихійність мелодики і стиль, користуючись ними при творенні власних праць.

На похвалу заслуговує створення Марцінком двох патріотично-релігійних пісень, що були виконані одна — перед Богослужбою, а друга — по Богослужбі. Перша була на славу двох Андріїв: апостола св. Андрія і князя нашої Церкви Митрополита Андрея Шептицького. І хоч музика не зовсім могла похвалитися величністю мистецького полету — то тема була вершинна. Теж кінцева пісня на прославу Америки і її свободи-волі, якої немає деінде, хоч не цілком зуміла покорити слухачів своєю мелодією — то тематичністю посіла високе місце.

Отже коли П. Марцінко старатиметься працювати більш глибинно, стилево та самокритично над своєю музикою, то існують вигляди, що він на цьому полі може досягнути і поважніших успіхів.

О, Шенандоа...

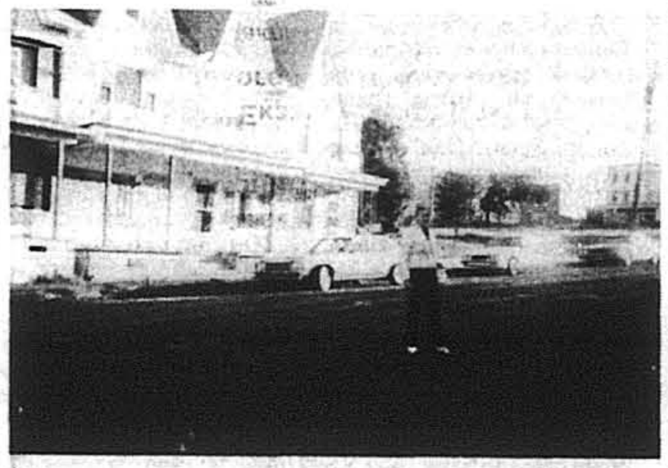
(Закінчення зі стор. 2)

освоїлися тут трохи раніше, то й збиткувалися над бідними „зеленорогами". Хлопці жили на квартирах, спали подвоє на ліжку, в копальні працювали по 11-12 годин на день, а заробляли сім-вісім долярів на тиждень. У порівняння зі старокраєвою нуждою це для них були великі гроші, хоч чимало треба було віддати за нічліг і харчі. Зате господиня в суботу мила квартирантам плечі (бо як сам собі помиєш у маленькій балії?!) Часом господиня була молода і гарна. А українські дівчата були трохи в Ню Джерзі, але на всіх не досить. Отож збирали хлопці гроші на жінку: брали знайому дівчину зі „старого краю" і тоді були щасливі.

А в 1884 році до Шенандоа прибув український священик Іван Волянський. Він побудував церкву, а при церкві громаду. Їздив по всій Америці й шукав своїх людей. На жаль, польські й мадярські „святі отці" домагалися відкликання отця Волянського за великі „гріхи": він же ж був одружений! Але початок було зроблено. Отець Волянський привіз студента Володимира Сіменовича, він вивчився на лікаря, став редактором тижневика „Америка", організовував школи, гуртки, хори... Отець Григорій Грушка, душпастир у Шенандоа, розумів Бога невід'ємним від України. Він заснував щоденник „Свободу" — створив собі нерукотворний пам'ятник, що прилітає з добрими й недобрими новинами до українців цілої Америки й поза нею.

„Моя мама прибула з України".

Авторка на вулиці Сентралії, в якому вогонь жевріє під землею.

(фота: С. Паньків)

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

АНДРІЙ СЕМЕНЯК, член УНС Відд. 448-го Т-ва „Самопоміч" в Монтреалі, Канада, помер 6-го червня 1985 року на 84-му році життя. Нар. 1901 року в селі Улазів пов. Любачів, Зах. Україна. Членом УНС став 1958 року. Залишив у смутку двох синів, Ярослава і Михайла, та ближчу і дальшу родину. Похорон відбувся 10-го червня 1985 року на цвинтарі Код-де-Нейж в Монтреалі, Канада.

Вічна Йому Пам'ять!

М.П., секретар

СТЕПАН ПЕРОН, член УНС Відд. 464-го ім. Лесі Українки в Ошаві, Онт., помер 16-го березня 1986 року на 75-му році життя. Нар. 1911 року в селі Кальниця, Україна. Членом УНС став 1960 року. Залишив у смутку дружину Марію і сестру, та ближчу і дальшу родину. Похорон відбувся 19-го березня 1986 року на цвинтарі свв. Володимира і Ольги в Ошаві, Онт, Канада.

Вічна Йому Пам'ять!

М. Хомин, секр.

ЙОЗЕФА ДМИТРУС, член УНС Відд. 32-го ім. Олега Ольжича у Філядельфії, Па., помер 7-го квітня 1986 року на 76-му році життя. Нар. 1910 року в селі Метретка, пов. Перемишль, Україна. Членом УНС стала 1969 року. Залишила у смутку мужа Івана, синів Миколу і Стефана і дві дочки Ольгу й Іванку. Похорон відбувся 11-го квітня 1986 року на цвинтарі Св. Марії на Факс Чейсі, у Філядельфії, Па.

Вічна Її Пам'ять!

В. Яців, секр.

МИХАЙЛО ҐУЛОВИЧ, член УНС Відд. 266-го Т-ва „Запорозька Січ" у Вунсакеті, Ровд Айленд, помер 1-го квітня 1986 року на 63-му році життя. Нар. 11-го травня 1922 року у Вунсакеті. Членом УНС став 1947 року. Залишив у смутку дружину Руту; доньку Ґейл, сина Михайла, брата Тому, двоюрідного брата Івана, двоюрідну сестру Марію і сестру Ольгу. Похорон відбувся 15-го квітня 1986 року на Ветеранському цвинтарі в Екстері, Ровд Айленд.

Вічна Йому Пам'ять!

Л. Гардинк, секр.

МИХАЙЛО СИСНЕЦЬКИЙ, член УНС. Відд. 65-го ім. св. Володимира в Елизабеті, Н. Дж., помер 30-го березня 1986 року на 79-му році життя. Народився 1906 року в Оліфанті, Па. Членом УНС став 1939 року. Залишив у смутку синів Михайла і Евгена; доньок Дольорес, Джон, Арлін; брата, три сестри і внуків. Похорон відбувся 3-го квітня 1986 року на цвинтарі Еверґрін у Гиллсайді, Н.Дж.

Вічна Йому Пам'ять!

А. Смит, секр.

МАРІЯ СТЕРМЕР, член УНС Відд. 274-го ім. свв. Петра і Павла в Янґставні, Огайо, померла 11-го лютого 1986 року на 71-му році життя. Нар. 4-го листопада 1915 року в Янґставні, Огайо. Членом УНС стала 1933 року. Залишила у смутку сина Реймонда (мол.) і доньку Патрикію Нищл. Похорон відбувся 14-го лютого 1986 року на цвинтарі свв. Петра і Павла в Янґставні, Огайо.

Вічна Її Пам'ять!

Г. Сенедяк, секр.

МАРІЯ БРОВЧУК, член УНС Відд. 441-го Т-ва ім. Т. Шевченка в Тандер Бей, Онтаріо, Канада, помер 2-го лютого 1986 року на 82-му році життя. Нар. 1903 року в Україні. Членом УНС стала 1962 року. Залишила у смутку сина Стефана з дружиною Тіною і внуків Маріяна, Варвару і Стефана. Похорон відбувся 5-го лютого 1986 року на цвинтарі св. Андрія в Тандер Бей, Онтаріо, Канада.

Вічна Її Пам'ять!

Д. Заневич, секр.

ВАРВАРА ОКОНЬ, член УНС Відд. 204-го в Ню Йорку, померла 5-го лютого 1986 року на 87-му році життя. Нар. 17-го грудня 1898 року. Членом УНС стала 1938 року. Залишила у смутку синів Михайла і Едварда. Похорон відбувся 8-го лютого 1986 року на цвинтарі Голі Ровд у Вестберрі.

Вічна Її Пам'ять!

Секретар

МАРІЯ ГУЛЕЙ, член УНС Відд. 312-го Т-ва „Просвіта" в Плейнфілді, Н.Дж., померла 7-го квітня 1986 року на 94-му році життя. Нар. 23-го квітня 1892 року в Україні. Членом УНС стала 1928 року. Залишила у смутку синів Миколу і Андрія; доньок Анну, Тересу, Катерину і Бессі; 17 внуків і 24 правнуків. Похорон відбувся 10-го квітня 1986 року на цвинтарі Лейк Нелсон в Пискатавей, Н.Дж.

Вічна Її Пам'ять!

Н. Щербій, секр.

ПЕТРО ЮЗЕФІВ, член УНС Відд. 346-го Т-ва „Львів" у Клівленді, Огайо, помер 25-го березня 1986 року на 71-му році життя. Нар. 1915 року в Україні. Членом УНС став 1970 року. Залишив у смутку дружину Анну, сина Павла і брата Павла. Похорон відбувся 27-го березня 1986 року на цвинтарі свв. Петра і Павла в Пармі, Огайо.

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

МАРІЯ ЧАПЛИНСЬКА, член УНС Відд. 76-го ім. св. Івана в Нюарку, Н.Дж., померла 23-го березня 1986 року на 65-му році життя. Нар. 1920 року в Ню Джерзі. Членом УНС стала 1941 року. Залишила у смутку мужа Стенлі і сина Стенлі (мол.). Похорон відбувся на цвинтарі Голлівуд, в Юніон, Н.Дж.

Вічна Йому Пам'ять!

Ю. Демчук, секр.

ВОЛОДИМИР ГОРІНЬ, член УНС Відд. 259-го Т-ва Рождества Пресв. Богородиці в Чикаго, Ілл., помер 30-го березня 1986 року на 62-му році життя. Нар. 1923 року в Чикаго, Ілл. Членом УНС став 1946 року. Залишив у смутку дружину Анну, брата Івана, сестер Марію Керету і Стефанію, племінників і племінниць. Похорон відбувся на цвинтарі Св. Марії в Еверґрін Парк, Ілл.

Вічна Йому Пам'ять!

Ю. Ґуглик, секр.

МАРКО КОСИК, член УНС Відд. 361-го Т-ва „Дністер" в Ню Йорку, помер 16-го лютого 1986 року на 92-му році життя. Нар. 24-го грудня 1893 року в Україні. Залишив у смутку доньку Стеллу Горбай, синів Вілліяма і Мирона та внука Григорія. Похорон відбувся на цвинтарі у Феніції, Н.Й.

Вічна Йому Пам'ять!

С. Чума, секр.

ГЕЛЕН РОЙ, член УНС Відд. 305-го в Магоній Ситі, Па., померла 6-го квітня 1986 року на 90-му році життя. Нар. 31-го травня 1902 року в Україні. Членом УНС стала 1928 року. Залишила у смутку дітей: Анну, Стеллу, Ольгу, Джені, Богдана і Йосифа. Похорон відбувся на цвинтарі св. Миколая в Магоній Ситі, Па.

Вічна Її Пам'ять!

М. Гентош, секр.

АННА САВИЦЬКА, член УНС Відд. 112-го ім. Св. Марії в Пармі, Огайо, померла 5-го березня 1986 року на 92-му році життя. Нар. 20-го липня 1894 року в Україні. Членом УНС стала 1936 року. Залишила у смутку Павла Савицького. Похорон відбувся 7-го березня 1986 року на цвинтарі свв. Петра і Павла в Пармі, Огайо.

Вічна Її Пам'ять!

М. Капраль, секр.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

П'ЯТНИЦЯ, 15-го СЕРПНЯ 1986 р.

Пассейк, Н. Дж. — Місячні збори Т-ва ім. Т. Шевченка 42-го Відд. відбудуться о год. 7-ій вечора в УНДомі при 237 Hope Ave. Просимо взяти чисельну участь, є дуже важливі справи. Додаткові дивіденди (чеки) можна дістати у фінансового секретаря на зборах.

Василь Марущак, рек. секр.

НЕДІЛЯ, 17-го СЕРПНЯ 1986 р.

Нюарк-Ірвінґтон, Н. Дж. Місячні збори Б-ва св. Івана Хрестителя 76 Відділу УНС о год. 10:30 ранку в залі української католицької церкви (під церквою). Проситься членів прийти та вирівняти залеглі вкладки. Чеки прошу висилати прямо до Відділу:

Julia Demtschuk
168 Laurel Ave.
Irvington, N. J. 07111

Юлія Демчук, секр.